

dervisningsminister at dementere, at det er gaaet saaledes til, og udtale, at det selvfølgelig ikke er saadan, at Nr. 32 skulde ind af ganske særlige Grunde, som ikke havde ret meget med Pædagogik at gøre.

Der er i Undervisningsministeriets Budget en ikke saa ringe Vækst. Det er kun paa ganske enkelte Omraader, der skæres ned, og eet af de Punkter, hvor Udgiften er i Vækst, er Lærerhøjskolen. I Fjor var der dér en Bevilling paa 239 000 Kr., i Aar er den vokset til 310 000 Kr., hvilket hænger sammen med, at der oprettes et Aarskursus i Pædagogik. Der er for denne Skole lagt en lille Skoleplan. Jeg synes for Resten ikke, den er saa indviklet, men den maa have haft sine Vanskeligheder, for der har været ikke mindre end 4 om at lave den, idet det oplyses, at Forstanderen har tilkaldt Hjælp af Dr. Edgar Rubin, Dr. Sigurd Næsgaard og Skoleinspektør Arvin. Det, disse 4 Mænd med deres gode Hoveder har faaet frem som en Skoleplan, og som jeg altsaa bøjer mig i dyb Ærbødighed for, naar det er 4 saa kloge Hoveder, der har været i Gang med den, er følgende: Psykologi med Psykotechnik skal udgøre 6 Timer ugentlig, Undervisningslære 2 Timer, Pædagogik højst 2 Timer ugentlig, Fysiologi og Skolehygiejne 2 Timer ugentlig og Øvelsestimer i Skolerne 6 Timer ugentlig. Jeg synes i og for sig ikke, at det Resultat er saa overvældende stort. Det er dog ikke mere indviklet, end at det maaske kunde gøres uden Tilkaldelse af saa berømte Mænd. Men det er vel heller ikke just for at faa disse 3 Mænd til at hjælpe med, det er vel for at det dermed skal være antydnet, at Lærerhøjskolen med dens Forstander, det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, staar i nøje, intim Forbindelse med de ny-europæiske Skoletanker og den Pædagogik, der bygges derpaa. Der er den Mærkelighed, at man fra den Side er Ven med — det har jeg ogsaa set, at den højtærede Undervisningsminister er — den ny-europæiske Skoletanke, som disse 3 Mænd altsaa staar som Talsmænd for, men som Lærerhøjskolens Forstander dog ingenlunde er helt ud Ven af. Han sagde jo fra denne Plads sidst, da han havde Ordet, at det var ikke helt frit for, at han fandt et og andet endogsaa, tror jeg, lidt komisk.

Men samtidig med, at man saaledes

vil støtte sig til den ny-europæiske Skoletanke, har man ogsaa faaet den Idé, at man vil være Arvtager, om jeg saa maa sige, efter Grundtvig og Kold. Jeg maa sige, at første Gang jeg saa, at de paa den ene Side ansaa sig selv for retmæssige Arvtagere efter Grundtvig og Kold og paa den anden Side for Bærere af det nye, som skulde tilføre Skolen frisk Blod og etablere et helt nyt Forhold mellem Lærerne og Børnene, kom jeg til at smile lidt ad det, og da jeg hørte det ærede Medlem læse lidt op af en lille Bog — jeg ved ikke, om den er om eller af Kold — for derigennem at bevise, at han stod i det nærmeste Forhold til Grundtvigs og Kolds Tanker, gav dette mig den Tanke at gøre et Par Bemærkninger derom, skønt det kan synes at ligge lidt langt borte fra Finanslovsforslaget for 1926—27. Men det er ikke min Skyld, at vi er kommet ind paa disse Ting, det er andres. Jeg vil da sige ganske jævnt og kort, at Grundtvigs og Kolds Indsats i dansk Skole- og Kirkeliv hviler paa den personlige Overbevisning om Menneskelivets Maal, som de havde tilegnet sig under de alvorligste Sjælekampe, en Overbevisning, der indeholdt det, at de vidste, hvorfra Mennesket stammer, og hvad der er Menneskelivets Maal, og deraf følger ogsaa, at de vidste, hvad Mennesket stiler efter at naa, og hvad de skulde svare dem, der vilde lytte til det, de havde at sige, ogsaa paa Spørgsmaalet: Hvor gaar vi hen? Der er en dansk Digter, der har givet et Svar paa det i en lille Sang, som findes i forskellige Skolelæsebøger. Han følges med sin Dreng. De ser paa Trækfuglene, og Faderen forklarer ham, hvor Trækfuglene flyver hen. Saa ser Sønnen op paa ham og siger: Men Fa'er, hvor flyver vi da hen? Og Faderen svarer:

Øjnene lukker vi,
og Hovedet dukker vi,
og bort farer vi,
men ingen ved hvorhen.

Det er altsaa et negativt Svar, og det er i Modsætning til det, Grundtvig og Kold tilkæmpede sig ad Kampens Vej, den ene vist endogsaa paa Sindssygens Rand, længe før han naaede frem til denne Klarhed, og den anden under Kampe, der paa deres Maade maaske var lige saa store. Det er denne Overbevisning, som de havde til-